

Chương 87: Điệu múa nghiêng thành!

Văn phòng tổng tài tập đoàn Lục thị.

Dương Túc cầm một phần văn kiện đứng ở trước bàn công tác, hai chân run bần bật.

Hắn nhìn nhìn người đàn ông sau bàn công tác, rất muốn hướng trời xanh hò hét, boss a, người lại phát điên cái gì a!

Xem Thiếu phu nhân phát sóng trực tiếp cư nhiên xem đến cả người nổi sát khí điên cuồng, toàn bộ văn phòng đều thành Tu La tràng. Thiếu phu nhân đặc tội với người?

Sắc mặt Lục Hoa Lương càng ngày càng âm trầm, gắt gao nhìn chằm chằm màn hình, cô gái kia cười như hoa hàm tiếu, mắt như lưu li.

Hắn biết cô thực xinh đẹp, nhưng lại không biết, thay đổi một bộ quần áo, cô sẽ đẹp đến kinh tâm động phách như thế! Tưởng tượng đến khi nhiều người như vậy đang nhìn cô, hắn liền hận không thể moi mắt mọi người!

Ánh mắt Lục Hoa Lương càng ngày càng hung ác nham hiểm, thậm chí có loại xúc động chui vào màn hình, sau đó xách cô về nhà.

Trong lòng nghẹn nghẹn, không thoải mái khó hiểu, toàn thân đều bức bối bất an. Giống như một con sư tử tảo bạo dễ giận.

Đặc biệt là lúc Hạ Vi Bảo hơi hơi câu môi, mặt giãn ra cười khê, vị trí trái tim hắn càng như bị điện lưu đánh trúng.

Tay run lên, trực tiếp đánh nghiêng cà phê bên cạnh.

Dương Túc yên lặng quay đầu đi, boss, người không cứu được.

Trên sân khấu, Hạ Vi Bảo khẽ mở môi đỏ, “Chào mọi người, ta là Hạ Vi Bảo, hiện tại mang đến cho mọi người một điệu múa ta phi thường thích, 《nhu tình như nước》 .

Phiên toái chuyển ánh đèn một chút, cảm ơn.”

Nói xong, kỹ thuật ánh sáng mới phản ứng lại, lập tức chuyển ánh đèn thành màu sắc retro cổ kính. Hơn nữa bối cảnh sân khấu cũng thay đổi.

Lúc ban đầu vạn trượng hoa lệ rực rỡ chói mắt, biến thành hoa lê bay múa đầy trời.

Mười dặm hành lang dài, cảnh lê động tuyết.

Hạ Vi Bảo ngồi xổm xuống ở giữa sân khấu.

Theo âm nhạc vang lên, đôi tay cô bắt đầu mềm nhẹ đong đưa. Như rong biển theo làn sóng nhẹ nhàng đong đưa, mềm mại không xương.

Một trước một sau, nhẹ nhàng giao nhau, ngay cả ngón tay đều đong đưa có độ cung. Phảng phất đó không phải một đôi tay, mà là rong biển không rễ.

Nhu tình như nước, ôn nhu như nước!

Người thạo nghề, vừa ra tay liền biết có hay không!

Doãn Mộc Lan đột nhiên ngồi ngay ngắn, không thể tin tưởng mà nhìn Hạ Vi Bảo trên sân khấu nhẹ nhàng nhảy múa.

Đây không phải 《Nhu tình như nước》 của bà! Phiên bản này bà chưa bao giờ nhìn thấy qua. Nhưng so với phiên bản của bà còn hoàn thiện xuất sắc hơn vô số lần! Chẳng lẽ, đây là nguyên bản 《Nhu tình như nước》? 《Nhu tình như nước》 của Bảo Hoàng Hậu!

Một khắc kia, tất cả ồn ào náo động đi xa, chỉ còn điệu múa quyến rũ theo gió trên sân khấu. Cho dù người không hiểu vũ đạo cũng có thể nhìn ra, cô múa rất khá.

Nhẹ nhàng như bướm, dáng múa sinh gió, thướt tha uyển chuyển, duyên dáng nhìn quanh. Mỗi một động tác nước chảy mây trôi, vui sướng tràn trề.

Động tác múa tùy tâm, tâm bay theo điệu múa. Dáng người uyển chuyển nhẹ nhàng như tiên tử bay bay.

Uốn lượn như rồng bay, dịu dàng thướt tha. Đặc biệt là lúc cô xoay tròn, cả người phảng phất đều giống như muốn bay lên.

Bàn tay trắng kéo lụa mỏng xanh, bước xuống sinh hoa sen, kiêu nhân như tuyết trắng, múa tựa hoa lê nở.

Trên tay tay áo theo cô xoay tròn, ở bên người cô bay lên, mang theo cánh hoa màu trắng đã vấy lên trước trên sân khấu, tựa hồ bên người cô có dòng nước chảy.

Hoa rơi cố ý tùy nước chảy, nước chảy vô tình luyến hoa rơi.

Người trong khán phòng, tất cả đều không tự chủ được mà đứng lên, muốn nhìn một chút cô làm sao làm được cánh hoa bay lên.

Không chỉ có bay lên, còn bay tới không trung, sau đó lả tả rơi xuống. Mà cô như là bách hoa tiên tử ở dưới hoa lê bay tán loạn, chậm rãi hạ eo.

Một khắc kia, Hạ Vi Bảo cảm giác trở về tới ngàn năm trước, hoàng cung thâm cung đại viện, cô ở trước mặt Hạ Lương đế, nhẹ nhàng nhảy múa.

Thế cho nên, một giọt nước mắt lạnh lẽo chảy xuống. Làm kết thúc vũ khúc này, mang theo một chút thương cảm.

Điệu múa hoàn thành, tất cả mọi người trầm mặc.

Đắm chìm ở trong cảm xúc bị thương vừa rồi của cô, vô pháp tự thoát khỏi.